

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מיבאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

נדרים-אין בין המודר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מב.
המודר הנאה מחבירו לפני שביעית - אינו יורד לתוך שדהו, ואינו אוכל מן הנוטות, ובשביעית - אינו יורד לתוך שדהו, אבל אוכל הוא מן הנוטות.													מב.
נדר הימנו מאכל לפני שביעית - יורד לתוך שדהו ואינו אוכל מן הפירות, ובשביעית - יורד ואוכל.													מב.
נכסי עליך, לפני שביעית - אין יורד לתוך שדהו, ואינו אוכל מן הנוטות אע"פ שהגיע שביעית, ואם בשביעית נדר - אין יורד לתוך שדהו, אבל אוכל מן הנוטות:	רב ושמואל דאמרי תרויהו:												מב.
נכסי עליך, לפני שביעית - אין יורד לתוך שדהו, ואין אוכל מן הנוטות, הגיע שביעית - אינו יורד לתוך שדהו, אבל אוכל הוא את הנוטות	ר' יוחנן וריש לקיש דאמרי תרויהו:												מב.
לימא בהא קמיפלגי:													מב.
אדם אוסר דבר שברשותו אפילו לכשיצא מרשותו	דרב ושמואל סברי:												מב.
אין אדם אוסר דבר שברשותו לכשיצא מרשותו	ורבי יוחנן ור"ל סברי:												מב.
ותיסברא? מי איכא למ"ד אין אדם אוסר דבר שברשותו לכשיצא מרשותו?													מב.
דא"כ, ניפלגי בנכסים אלו וכ"ש בנכסי													מב.
ותו, הא תנן דאדם אוסר דבר שברשותו לכשיצא מרשותו													מב.
האומר לבנו קונם שאתה נהנה לי - מת יירשנו, בחייו ובמותו - אם מת לא יירשנו	דתנן:												מב.
שאני הכא, דקא א"ל בחייו ובמותו.													מב:
מכל מקום קשיא													מב:
אלא בנכסים אלו כ"ע לא פליגי, כי פליגי - בנכסי													מב:
ל"ש נכסים אלו ל"ש נכסי - אדם אוסר	רב ושמואל סברי:												מב:
נכסים - אדם אוסר, נכסי - אין אדם אוסר.	ורבי יוחנן ור"ל סברי:												מב:
ומי איכא למ"ד: ל"ש נכסים אלו ול"ש נכסי?													מב:
האומר לחבירו קונם לתוך ביתך שאני נכנס, שדך שאני לוקח, מת או שמכרו לאחר - מותר לבית זה שאני נכנס, שדה זו שאני לוקח, מת או שמכרו לאחר - אסור	והא תנן:												מב:
אלא, כי אמרי ר' יוחנן וריש לקיש - בנכסי, ורב ושמואל - בנכסים אלו, ולא פליגי.													מב:
ובשביעית - אין יורד לתוך שדהו כו'.													מב:
מאי שנא דאוכל מן הנוטות? דפירי דהפקירא אינון, ארעא נמי אפקרה.													מב:
בעומדין אילנות על הגבולים.	עולא:												מב:
גזירה שמא ישאה בעמידה.	ר' שמעון בן אליקים:												מב:
המודר הנאה מחבירו - לא ישאלנו ולא ישאל ממנו, לא ילוננו ולא ילוה ממנו, ולא ימכור לו ולא יקח ממנו.													מב:
בשלמא לא ילוננו, דקא מהני ליה, אלא לא ילוה הימנו, מאי קא מהני ליה?													מב.
ובשלמא לא ילוה הימנו ולא יקח הימנו, דקמיתהני מיניה, אלא לא ישאל הימנו, מאי קא מיתהני מיניה?													מב.
כגון שנדרו הנאה זה מזה.	ר' יוסי בר' חנינא:												מב.
גזירה לשאול משום להשאל, וכן בכלהו גזירה.	אביי:												מב.
אמר לו השאלני פרתך אמר לו אינה פנויה, אמר קונם שדי שאני חורש בה לעולם, אם היה דרכו לחרוש - הוא אסור, וכל אדם מותרים, ואם אין דרכו לחרוש - הוא וכל אדם אסורין.													מב.
המודר הנאה מחבירו ואין לו מה יאכל, הולך אצל החנוני ואומר איש פלוני נודר ממני הנאה ואיני יודע מה אעשה, והוא נותן לו, ובא ונוטל מזה.													מב.

<p>disputants- חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מיבאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
--	--

Talmud Navigator													
נדרים-אין בין המודר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
היה ביתו לבנות, גדרו לגדור, שדהו לקצור, הולך אצל הפועלים ואומר איש פלוני מודר ממני הנאה ואיני יודע מה אעשה, והן עושין עמו, ובאין ונוטלין שכר מזה.													מג.
היו מהלכין בדרך ואין לו מה יאכל, נותן לאחד לשום מתנה והלה מותר בה אם אין עמהם אחר, מניח על הסלע או על הגדר ואומר הרי הן מופקרים לכל מי שיחפזן, והלה נוטל ואוכל	[רבנן]												מג.
אוסר.	רבי יוסי:												מג.
מ"ט דר' יוסי? קסבר הפקר כמתנה, מה מתנה עד דאתיא מרשות נותן לרשות מקבל, אף הפקר עד דאתי לרשות זוכה.	רבי יוחנן:												מג.
והלה נוטל ואוכל	מתיב ר' אבא: [רבנן]												מג.
אוסר	רבי יוסי:												מג.
אימתי? בזמן שנדרו קודם להפקירו, אבל אם היה הפקירו קודם לנדרו - הרי זה מותר	רבי יוסי:												מג.
ואי אמרת עד דאתי לרשות זוכה, מה לי נדרו קודם להפקירו, מה לי הפקירו קודם לנדרן													מג:
כל הנודר אין דעתו על מה שהפקיר.	הוא מתיב לה, והוא משני לה: [רבי אבא]												מג:
מקצתן לראשון וכולן לשני - ראשון קנה, שני לא קנה	מתיב רבא:												מג:
היינו טעמא דרבי יוסי, גזירה משום מתנת בית חורון.	אלא אמר רבא:												מג:
המפקיר את שדהו - כל שלשה ימים יכול לחזור בו, מכאן ואילך אין יכול לחזור בו	תניא:												מג:
אמר תהא שדה זו מופקרת ליום אחד, לשבת אחת, לחדש אחד, לשנה אחת, לשבוע אחד, עד שלא זכה בה בין הוא בין אחר - יכול לחזור בו, משוכה בה בין הוא בין אחר - אין יכול לחזור בו													מד.
רישא רבנן, סיפא ר' יוסי?													מד.
סיפא נמי רבנן היא.	עולא:												מד.
אי הכי, אמאי עד שלא זכה בה בין הוא בין אחר יכול לחזור בו?													מד.
שאני שנה ושבוע, דלא שכיחי.													מד.
מדסיפא ר' יוסי, רישא נמי ר' יוסי, ורישא היינו טעמא, דלא לישתכח תורת הפקר.	ריש לקיש:												מד.
אי הכי, אפילו מיום הראשון נמי ליהוי הפקר													מד.
מפני הרמאין דמפקירין והדרין בהון.	רבה:												מד.
אבל דאורייתא לא הוי הפקר, ודלמא אתי לעשורי מן החיוב על הפטור ומן הפטור על החיוב													מד.
דאמר' ליה: כי מעשרת, עשר מיניה וביה.													מד:
המפקיר את כרמו, ולשחר עמד ובצרו - חייב בפרט ובעוללות ובשכחה ובפיאה, ופטור מן המעשר	מיתבי.												מד:
בשלמא לעולא, דרבנן קתני לה דאורייתא קתני לה, אלא לריש לקיש, אמאי פטור מן המעשר?													מד:
כי אמרי אנא - לר' יוסי, הא רבנן היא.	אמר לך: [ריש לקיש]												מד:
איבעית אימא: הא דאפקריה באנפי תרין, והא דאפקריה באפי תלתא													מה.
כל המפקיר בפני שלשה הוי הפקר, בפני שנים - לא הוי הפקר.	דאמר ר' יוחנן משום רבי שמעון בן יהווצק:												מה.
דבר תורה אפילו באחד הוי הפקר, ומה טעם אמרו בשלשה? כדי שיהא אחד זוכה ושנים מעידין.	רבי יהושע בן לוי:												מה.
הדרן עלך אין בין המודר.													

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

נדרים-השותפין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ	כ
השותפין שנדרו הנאה זה מזה - אסורין ליכנס לחצר	[רבנן]												◆	■
זה נכנס לתוך שלו, וזה נכנס לתוך שלו.	רבי אליעזר בן יעקב:												◆	■
ושניהם אסורים להעמיד ריחים ותנור, ולגדל תרנגולים.														■
היה אחד מהם מודר הנאה מחבירו - לא יכנס לחצר	[רבנן]												◆	■
יכול הוא לומר לו לתוך שלי אני נכנס ואיני נכנס לתוך שלך.	רבי אליעזר בן יעקב:												◆	■
וכופין את הנודר למכור את חלקו.														■
היה אחד מן השוק מודר באחד מהם הנאה - לא יכנס לחצר	[רבנן]												◆	■
יכול לומר לו לתוך של חבירך אני נכנס ואיני נכנס לתוך שלך.	רבי אליעזר בן יעקב:												◆	■
המודר הנאה מחבירו, ויש לו מרחץ ובית הבד מושכרין בעיר, אם יש לו בהן תפיסת יד - אסור, אין לו בהן תפיסת יד - מותר.														■
האומר לחבירו קונם לביתך שאני נכנס, ושדך שאני לוקח, מת או שמכרו לאחר - מותר														■
קונם בית זה שאני נכנס, שדה זו שאני לוקח, מת או שמכרו לאחר - אסור.														■
בנדרו פליגי, הדירו זה את זה מאי? מי - אמרינן בנדרו הוא דפליגי, אבל בהדירו זה את זה - מודו ליה רבנן לראב"י דכי אנוסין דמו, או דילמא אפילו בהדירו זה את זה פליגי רבנן?	איבעיא להו:												◇	^
היה אחד מהן מודר הנאה מחבירו	ת"ש:												◇	⚡
ופליגי רבנן.													⚡	
תני: נדור מחבירו הנאה.													◇	!
הכי נמי מסתברא														■
וכופין את הנודר למכור את חלקו	דקתני סיפא:												◇	■
אי אמרת בשלמא דנדר הוא, היינו דקתני כופין, אלא אי אמרת דאדריה, אמאי כופין אותו? הא מינס אניס.														■
מחלוקת. שיש בה כדי חלוקה, אבל אין בה כדי חלוקה. דברי הכל מותר.	רבה אמר זעירי:												◇	■
הרי בית הכנסת, דכמי שאין בו כדי חלוקה דמי	א"ל רב יוסף:												◇	⚡
שניהן אסורין בדבר של אותה העיר	ותנן:												⚡	■
מחלוקת - שאין בה כדי חלוקה, אבל יש בה כדי חלוקה - דברי הכל אסור.	אלא אמר רב יוסף אמר זעירי:												◇	■
הלכה כר"א בן יעקב	רב הונא:												◇	■
הלכה כר' אליעזר בן יעקב.	וכן א"ר אלעזר:													■
המודר הנאה מחבירו ויש לו שם מרחץ וכו'.														■
וכמה תפיסת יד?													^	
למחצה, לשליש ולרביע, אבל בכציר לא.	רב נחמן:												◇	!
אפילו בכציר אסור	אביי:												◇	!
היכי דמי דשרי?													⚡	◇
דמקבל בטסקא.													!	◇
האומר לחבירו וכו'.														■
קונם לבית זה שאתה נכנס, מת או שמכרו לאחר, מהו? אדם אוסר דבר שברשותו לכשיצא מרשותו, או לא?	בעי אבימי:												^	◇

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מיבאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
נדרי-השותפין	מימרא	מאן דאמר											
האומר לבנו קונם שאי אתה נהנה לי ומת - יירשנו, בחייו ובמותו ומת - לא יירשנו	רבא, ת"ש:											!	◇
ש"מ: אדם אוסר דבר שברשותו לכשיצא מרשותו, שמע מינה.												!	
קונם פירות האלו עלי, קונם הן על פי, קונם הן לפי - אסור בחילופיהן ובגידוליהן.	תנן התם:											■	◇
אמר קונם פירות האלו על פלוני, מהו בחילופיהן? מי אמרינן, גבי דיליה הואיל ואדם אוסר פירות חבירו על עצמו - אדם אוסר דבר שלא בא לעולם על עצמו, גבי חבירו הואיל ואין אדם אוסר פירות חבירו על חבירו - אין אדם אוסר דבר שלא בא לעולם על חבירו, או דילמא משום דחילופין כגידולין דמי, לא שנא הוא ולא שנא חבירו?	בעי רמי בר חמא:											^	◇
האומר לאשתו קונם שאני נהנה לך, לווה ובעלי חובין באין ונפרעין	רב אחא בר מניומי, ת"ש:											⚡	◇
מ"ט בעלי חובין נפרעין? לאו משום דחילופין לאו כגידולין דמי.												⚡	
דילמא לכתחילה הוא דלא, ואי עבד - עבד.	רבא:											!	◇
המקדש בערלה - אינה מקודשת, מכרן וקידש בדמיהן - הרי זו מקודשת.	אלא ת"ש:											⚡	◇
הכא נמי, לכתחילה הוא דלא, ואי עבד - עבד.												!	◇
הריני עליך חרם - המודר אסור													■
הרי את עלי חרם - הנודר אסור.													■
הריני עליך ואת עלי - שניהם אסורין													■
ושניהם מותרין בדבר של עולי בבל, ואסורים בדבר של אותה העיר.													◇
ואיזהו דבר של עולי בבל? כגון הר הבית, והעזרות, והבור שבאמצע הדרך													◇
ואיזהו דבר של אותה העיר? כגון הרחבה, והמרחץ, ובית הכנסת, והתיבה, והספרים.													◇
והכותב חלקו לנשיא													◇
אחד כותב לנשיא ואחד כותב להדיוט שהכותב לנשיא - אין צריך לזכות, להדיוט - צריך לזכות	רבי יהודה:											◆	◇
אחד זה ואחד זה צריכין לזכות, לא דברו בנשיא אלא בהוה.	חכמים:											◆	◇
אין אנשי גליל צריכין לכתוב, שכבר כתבו אבותיהן על ידיהן.	רבי יהודה:												◇
אמאי מיתסר?													⚡
הכי קתני: ומה תקנתן? יכתבו חלקן לנשיא.	רב ששת:											!	◇
אין אנשי גליל צריכין לזכות, שכבר כתבו אבותיהן על ידיהן.	רבי יהודה:												◇
אנשי גליל קנטרנין הו, והיו נודרין הנאה זה מזה, עמדו אבותיהם וכתבו חלקיהן לנשיא.	תניא, רבי יהודה:												◇
המודר הנאה מחבירו ואין לו מה יאכל, נותנו לאחר לשום מתנה, והלה מותר בה.													■
מעשה באחד בבית חורון שהיה אביו נודר הימנו הנאה, והיה משיא את בנו, ואמר לחברו: חצר וסעודה נתונים הינן לפניך אלא כדי שיבא אבא ויאכל עמנו בסעודה.													○
אמר: אם שלי הם הרי הם מוקדשין לשמים.													○
א"ל: נתתי לך את שלי שתקדישם לשמים?													○
אמר לו: נתת לי את שלך אלא שתהא אתה ואביך אוכלין ושותין ומתצין זה לזה, ויהא עון תלוי בראשו?													○
כל מתנה שאינה שאם הקדישה תהא מוקדשת - אינה מתנה.	אמרו חכמים:												◇
מעשה לסתור?													⚡
חסורי מיחסרא והכי קתני: ואם הוכיח סופו על תחילתו - אסור, ומעשה נמי בבית חורון, באחד דהוה סופו מוכיח על תחילתו.													◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:	statement-מימרא ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
---	--

נדריים-השותפין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
לא שנו אלא דאמר ליה והינן לפניך אלא כדי שיבא אבא, אבל א"ל שיהו לפניך שיבא אבא, מדעתך הוא דא"ל.	רבא:											◇	מה:
לא תימא טעמא דא"ל והינן לפניך הוא דאסור, אבל א"ל הן לפניך שיבא אבא ויאכל - מותר, אלא אפילו אמר ליה הן לפניך יבא אבא ויאכל - אסור, מאי טעמא? סעודתו מוכחת עליו.	לישנא אחרינא אמרין לה, אמר רבא:											◇	מה:
ההוא גברא דהוה ליה ברא דהוה שמיט כיפי דכיתנא, אסרינהו לנכסיה עליה.												○	מה:
אמרו ליה: ואי הואי בר ברכ צורבא מרבנן, מאי?												○	מה:
אמר להון: ליקני הדין, ואי הואי בר ברי צורבא מרבנן לקנייה.												○	מה:
מאי?												^	מה:
קני על מנת להקנות הוא, וכל קני על מנת להקנות - לא קני	אמרי פומבדיתאי:											◇	מה:
קני, דהא סודרא קני על מנת להקנות הוא.	רב נחמן:											◇	מה:
ומאן לימא לן דסודרא אי תפיס ליה לא מיתפיס? ועוד, סודרא קני על מנת להקנות וקני מן השתא, הלן ניכסין דהדין לאימתי קני? לכי הוי בר בריה צורבא מרבנן, לכי הוה, הדר סודרא למריה.	רב אשי:											◇	מה:
והא מתנת בית חורון דקני על מנת להקנות הוא, ולא קא קני	רבא לרב נחמן:											◇	מה:
משום דסעודתו מוכחת עליו	זימנין אמר ליה: [רב נחמן]											◇	מה:
ר' אליעזר הוא	זימנין אמר ליה: [רב נחמן]											◇	מה:
אפילו ויתור אסור במודר הנאה.	דאמר: [רבי אליעזר]											◇	מה:
כל מתנה שאינה שאם הקדישה תהא מקודשת - אינה מתנה	תנן, אמרו חכמים:											◇	מה:
כל לאיתויי מאי? לאו לאתויי הא מילתא דשדיא בכיפי												◇	מה:
לא, לאתויי לישנא בתראה דשמעתיה דרבא.												◇	מה:
הדרן עלך השותפין.												◇	